

Laulu tasku.

Ajalikud laulud noorerahwale.

Kes laulu wihtab,
See kirjast ihtab.

J. F. W. C.

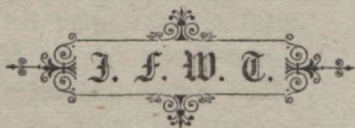
Tallinnas, 1881.

Trükitud J. H. Gresseli kirjadega.

Laulu tasku.

Ajalikud laulud noorerahwale.

See laulu wihtab,
See kurjust ihtab.

Tallinnas, 1881.

Trükitud J. G. Gressfeli kirjadega.

Enesuri poolest lubatud. — Tallinnas, 2. Webruaril 1881.

1. Teretus.

Tere! armsad laulu sõbrad,
Tere, mennad, laulikud,
Kigidalt ja kaugelt naabrid,
Toon teil mõned salmikud,
Mis ma olen kokku pannud,
Mitsmel rõõmuks, meele heaks —
Ja nüüd pöues teile kannud
Selle aasta uudiseks.
On teil ruumi, soja tuba,
Wõtke peergu lõuka päält,
Ehk ka küünalt, öli lampis;
Ma jäin hiljaks linna teel.
On teil palju lauljaid kapis,
Ehk on aset minul weel.
Ma woin teile uudist laulda
Ja ka wanu kõruta.
Kui on aega, wõtke kuulda,
Mis ma wotan lõõruta.
Kosja asjust maal ja linnas,
Bruudi, peju armastust,
Tahan laulda peres, külas
Ja weel mõnda rõõmustust.

Wõtke heaks mis jünnib wõtta,
 Pange aga tähele,
 Mis ei kölba, woin kaa jätta
 Koguniste järele.
 Ei ma paljaks aja wiiduks
 Tulnud teie majasse.
 Suwe tööle, heina niiduks
 Hoidsin ennaft kõrvale.
 Andke wanad noortel aega,
 Uudist kaa pealt kuulata.
 Mõnda tütar, mõnda poega
 Kõõmustan nüüd lauluga.
 Head meelt ja lahket nägu,
 Tahan teha kõigile.
 Se on iga laulja tegu,
 Nagu arst on haigele.

J. H.

2. Pruuse peegel.

Kord kenas orgus, rahulikkus,
 Ma nägin lille õitsema;
 Ja selle iluduse rikkus
 Mind ajas imestelema.

Sest pehmest, roheline samblast,
 Õis, wälja paistis kauniste;
 Ja kaunim weel, kui selle lillest,
 Ei paistnud puhtus ilmaske.

Siis armu wärin käis moost läbi,
 Kui alwatud ma seisin jääl.
 Mo südames lees elu wägi,
 Mis ial põlnud ma tunnud weel. —

See armas lille kaju seisab
 Mo soojas rindus alati.
 Ehk aeg kül unustada nõuab;
 Ei südamest mul kaju wii.

Ta murelikus leina tundis
 Mind lille kaju röömnstab —
 Ta muret minuft eemal sundis,
 Kui ihaldus mind pigistab.

Mis looduswäe jala sundmus
 Mul warjul kohal ilmutas,
 Peab hoidma armastust mo rindus,
 Mul olgu elu juhatus! —

3. Minu soowimised.

Kolm soowi soowiks mina ilmas;
 Need põlewad mul hinge sees,
 Ehk rahul elan ilma silmas,
 Ehk paistab rahu südames.

Ei armasta ma palju nalja,
 Mo soowid wäiksed, tõsised,
 Ma ütlen otsekohe wälja
 Mis järel süda igatsed.

Ma soowiks, iga neiu jüda
 Wöiks läbi paista klaasina.
 Sealt kirju, segadust ja häda
 Ma soowiks näha himmuga.

Mul teine soow weel vähem seda.
 Ma nääks, et ilma aja keer
 Käiks tagurpidi oma teeda,
 Seni kui algand aja weer.

Ma korra seisma nüüd pean jääma;
 Et mind ei kisuks kaasa aeg,
 Ta saaks mo päivi ära sööma,
 Kuni ma ilmast oleks waeg. —

Mul kolmas soow on see, et mina
 Kõil leikaks ilma elu seest
 Üht pragu läbi, teise ilma,
 Et nääksin sealt poolt asjadest.

Ei enam maa peal soowiks mina,
 Ei aau, uhkust, ülendust,
 Ei ilma röömu, raha, wara,
 Waid elaksin täis tasandust.

¶...

4. Kibuwitsa öis.

Kord mäe otsas seisin ma
 Ja nägin kena lille seal.
 Kas tahad m'uga tulla sa?
 Siis armsast' ütlesin ma tal'

Sa kenaks öis!

Kül oled läind. —

Oh oleks ial ma siud näind!

Ei tule, noormees, sinuga,

Mul lil siis vastas haledast. —

Ma süa jään kül kaswana,

Kus Jumal loon'd mind omast wäest —

Oh mine ja

Nüüd minuta,

Bea meeles mind, peame lahkuma!

5. Teadaandmine.

Mo armuke on kadunud,

Ma annan teada seda,

Kül igalt poolt ma otsinud,

Ei süiski leidnud teda.

Kes teda mulle kätte toob,

Sel tasun waewa auusast;

Ta kel see leid korda lääb,

See hoidku teda ellast.

Tend iga mees kül hõlpsaste

Wõib kohe ära tunda,

Sest tema ilu kergeste

Wõib teda äraanda.

Kui armastuse Jumalal —

Nii kena tema pale,

Seepärast auusa otsial

Ta nime tarwis põle.

Noh parem weel, ma jutustan
 Ta olekust ja elust;
 Siis otsial tööd fergitan,
 Kui räägin weel ta ilust.

Ta ingli nägu enne ma
 Teil tahan jeletada.
 Oh, ei, ei seda wõi ma ka,
 See wõib küll järel jääda.

Nii pea kui kelmid teate
 Siis otsite kui hullud;
 Mo pruuti omal peate
 Ei ait' mul waew, ei kulud.

Neid noori mehi tuntaks jo,
 Neid fergemeelsid wendi,
 Ei pruuti naad mul kätte too,
 Ei taha naad mo andi.

Üht tähte süiski ütlen ma,
 Nüüd seda tähel pange. —
 Ta suu kui mesi, sukkur ka,
 Seepärast suud tal andke!

M'ul töbi, arwan, möllab sees,
 M'ul wärišeb keik leha,
 Mo suu on küll wist ekses
 Neid sönu üteln'd; paha!

Ei mitte, Jumal hoidku teid,
 Ä mitte suud tal andke
 Kui tuhat okast, torlab teid
 Ta suu, sest eemal hoidke!

See kõige parem märk, oh ei!
 Ma ütelda ei tahaks,
 Sest otsimine muret tõi,
 Ja oli kõigil pahaks.

Waid ise parem lähen ma, —
 Ja otsin üles teda;
 Kui leidnud, kuldsse keedega
 Siun oma külge teda.

6. Tantsule kutsumine.

Tule mooga, tule mooga, armuke,
 Tule mooga, tule mooga tantsule,
 Astu korra tantsu ringi,
 Kuluta, kuluta oma kingi;
 Pil see hüüb tral la la,
 Tule mooga armas tantsima!

Waata aga, waata aga Raiekest,
 Kudas ta tantsib kõigest wäest,
 Otsa eest tal jookseb higi,
 Wäsinud ta kui wana regi;
 Sellepärast leenake
 Tule mooga, tule mooga tantsule!

Kui siis mooga, kui siis mooga tahad sa
 Polkad ehk kaa waltsi katsuda,
 Wõta siis Hans mind kaenlasse,
 Wii mind tõiste keskele,
 Pil see hüüab: hopsassa!
 Mina tulen, mina tulen tantsima!

7. Pulma laul.

Täna on pulmad,
 Sest hõiskagem nüüd;
 Pead ka meil soojad
 Meil sest põle süüd.

Meil pidu lääb uhkeks,
 Mis soovime veel,
 Toit, wiinad ka rohkeks,
 Sest rõõmus mei' meel.

Kül kõikjugu road
 Siin laua pääl koos;
 Kõik worstid, ja kalad
 Ja sukurt täis toos.

Waat jälle ju, klaasid
 Meil' kantakse kätte,
 Ja meekoogi toosid
 Meil' pannakse ette.

Nüüd puhtaks läks furgute,
 Mis tegi wiin
 Nüüd parem mo häälele
 Saab kõlama siin.

Ma hõiskan nüüd elagu!
 Noorpaar kõige pealt.
 Rikust neil walagu
 Õn siit ja sealt!

Ja südame rahu,
 Ja õnnistust ka,

Head leiba ja jahu,
Täis waagen liha ka.

Kui tahte', et weel
Peau edasi laulma,
Siis teatke mo keel
On kuiw, hakab wauma.

Sest kuiwaks läks kõri,
Mo keel ja mo hääl
Nüüd lõpetan lori
Muidu uni tuleb pääl'.

U...

8. Pruudi tantsimine.

Me palmitseme krooni, uut,
Reist kaunist roosi lillist,
Nüüd tantsule sind wiime, pruut,
Ja rõõmu elu õnnel.
Ilus haljas, ilus haljas neitsi frants!

Kõik mirti roosid kauniste,
Need kaswatwad mo aedas;
Kus peinke, mo kaunike
Nii kangel weel mõib jääda?
Ilus haljas, ilus haljas neitsi frants!

Pruut kedras seitse aastad jo,
Kuld lõnga ilufaste,
Ümbriku wõrk weel jame kaa
Ta pruudi ehte wastu.
Ilus haljas, ilus haljas neitsi frants!

Kui seitse aastad mööda sai,
 Siis tuli peigmees, priske,
 Se armukese naeseks tei',
 Tal pruudi frantsi lünkis.
 Ilus haljas, ilus haljas neitsi frants!

J. A. A.

9. Pulma mäng.

Oh häda, waewa, wiletsust,
 Mis minu kaela tulund,
 Mul armuke oh libedust
 On kadund ära läinud.

Ei tohi feda nimeta,
 Bean aga waikselt ootma;
 Ehk tuleb aeg, kus leian t'a
 Seepärast jään ma lootma.

Oh tehke lahti aja üks,
 Mind laske sisse wahti',
 Waat seal, waat seal, seal on ju üks;
 Ma otsimisest lahti.

Seft süia minu armuke,
 On ennast ära peitnud,
 Mul anna suund nüüd kallike,
 See eest, et ma find leidnud!

10. Krahw ja lambrine,

pulma mäng.

Krahw tuli mõisast, ratsudes,
 Ja nägi lambrist, oma ees.
 Waleri walera waleralala
 Ja nägi lambrist, oma ees.

Krahw kübarat siis kergitas,
 Ja kena nejut teretas.
 Waleri j. n. e.

„Oh pange kübar pähe, te'
 Ma olen waene karjane.“
 Waleri j. n. e.

„Kui karjane, ja waene sa,
 Ei võiks sa käia siidiga.“
 Waleri j. n. e.

„Ei lähe korda krahwil se,
 Mis isa ostnud mullale.“
 Waleri j. n. e.

„Münd, tüdruk, ära pahanda,
 Sind muidu puuri pistan ma!“
 Waleri j. n. e.

„Oh herra, kingi elu mul,
 Siis tuhat taaldert annan sul.“
 Waleri j. n. e.

„Ei seda rahaks arwa ma,
 Kui tahan, sa pead surema!“
 Waleri j. n. e.

„Ma palun oma elu eest, —
 Oh wõtta lambad, kõik, mo käest. —“
 Waleri j. n. e.

„Kui lambad annad mulle tõest,
 Sul meheks annan poeg, see eest.“
 Waleri j. n. e.

„Ei sinu poega taha ma —
 Ta hulguis, lol, ja rumal kaa.“
 Waleri j. n. e.

„Ä sa mind jälle kurjaks tee,
 Wõi torni lähed sinu tee.“
 Waleri j. n. e.

„Oh halastage mo peal weel —
 Kuld krooni annan mina teil.“
 Waleri j. n. e.

Krahw wöttis vastu krooni nüüd,
 Se oli paljas tuhk ja rüüd.
 Waleri j. n. e.

Et laul, ja mäng on lõpetud
 Mul' palun andke korra suud.
 Waleri j. n. e.

11. Saks soowimist.

Ei ole nalja söber ma,
 Ma soowiks tõe meelega,
 Et pruudikeste mõtte saaks
 Nii läbi paistma kui üks klaas.

Et kosilane ette näeks,
 Kas paari minek forda lääks,
 Et nemad pärast laulatust
 Ei otsiks jälle lahutust.

Se tüdruk, kes hea waga näiks',
 Seest siiski kawalust on täis;
 Mis rõõmu naese põlwes see
 Võib saata oma mehele?

Üks naene kessel waga meel,
 Du armsam kui üks roosi lil.
 Eil rõõmustab küll wälja peal,
 Hea auu wäärt naene siin ja seal.

Du kõigega jään rahul ma,
 Ei hooli warast, auust kaa, —
 Kui Kadri Marti karwust kist',
 On raskem weel, kui ükski rist.

W. T.

12. Önnetu noorik.

Kuulge naesed! ilma sees
 Tütarlaps näeb mõnda.
 Mehel minnes silma wees
 Saame häda tunda.
 Mees kas olgu öel, ehk hea,
 Du ju ikka naese pea.

Mõni rumal poisike
 Wõtab noorelt kätte,

Eht küll lol ja tossife
 Astub neitsi ette,
 Ütleb: luba ennast mull'
 Abikaasaks jään ma sull'!

Du ta siis jo päewa wiis
 Riha röömu maitnud,
 Kuri hakkab paistma siis,
 Mis ta enne kaitnud;
 Siis on waese, naese pall
 Iga päine söim ja mall.

Olin puhas neitsife
 Ilus noor ja waga,
 Önnelikult elasin
 Eide selja taga.
 Sealt mind leidis kuri film
 Ja mind pettis see maailm.

Ühel priske pojake,
 Aga laisk ja paha;
 Sellest mõtles emake:
 „Mis woin temal teha,
 Ütlen: poeg et wõta naest,
 Aga rikast mitte waest.“

„Waata seal on neitsife,
 Eit siis pojal ütles:
 „Wõtta kätte poisife!“
 Sest mind rikaks mõtles.
 Too see naeseks omale,
 Nende wara siis meil kae.

Siis mul tuli kosja see
 Peinke nii priske,
 Aga mõtles mehike,
 Põle see weel miske,
 Et ma teda omaks saan,
 Waid ta wara himustan!

Kui siis saime laulatud,
 Pulmad uhkest peetud,
 Palju wõõraid palutud,
 Mitmed naljad tehtud.
 Ta oli mo, ma tema kaa,
 Kuis aga läks meil eluga?

Esmalt mees küll mõnda ööd
 Mind ta kaisju wöttis;
 Warsti tõusid kurjad tööd
 Ta mind maha jättis,
 Kõrtsju mööda ümber käis,
 Lakkus, hooras, nagu weis.

Kui siis pärast poole ööd
 Kaasa koju tuli,
 Wöttis kõwa rihma wööd,
 Näitas mehe woli.
 Ehk küll nutsin haledast,
 Söimas ta weel toledast.

Quaks ta mind wöttis siis,
 Pühkis mooga tuba,
 Ütles: „nii on meeste wiis,
 Kas ma küsin luba?“

Pöidlad palge rõhus ta,
Et mul silmist wesi kees.

Palusin küll meheke:
„Miks ja mind nii wihtad?
Olen noor, ja kaunike,
Keda ja weel ihtad?
Minust saab küll sinule,
Ole meheks minule.“

Ei se aitnud midagid,
Teda wöttis kuri,
Keif mo rist ja filmaweed
Olid temal nali.
Ütles sind ma põlege
Armastanud ialge.

Siis mo jüda lõhkes sees,
Silmist woolas wesi,
Olen naene? on mul mees?
Kuis nüüd käib mo käsi:
„Hoidku iga tütarlast
Sumal feda nägemast.“

Wiimaks isa, ema mind
Wötsid koju jälle,
Kus ma nüüd kui kistud sind
Wötlen selle peale:
„Mis on waene tütarlaps
Teda rikub poisi jops.“

Tütarlapsed, waadake
Mehel minnes ette,

Kellel ennast annate
 Elu ajaks kätte;
 Du see mees, wõi kiwi, puu,
 Eht üks tige koera luu.

Mehe poeg, kui kosja lääd,
 Katsu ennast läbi,
 Et sa seega, mis sa teed,
 Ei too meestel häbi.
 Wara pärast kes siin naest
 Wõtab, selle süda paest.

Kes ei tunne armastust,
 Ei saa rõõmu elu,
 Waid kõik häda, kurwastust,
 Waewa ning kaa walu.
 Toob see naesel ning ka sull'
 Ussu wend et õigus mull'.

Kellel õige armastus
 Oma kaasa wastu,
 Ei siis ükski warandus
 Selle ette aita. —
 Rõõm ja õn kõik selle käes,
 Kes on armas naese mees.

B. T.

13. Truu kuni surmani.

„Mo pruut, miks pisarad so filmas?“
 Nii küsis Ludwig, Klaara käest.
 „Mis waewab sinu südant ilmas?
 Sind rõõmustaks ma kõigest wäest.“

„Sa küsid armas, mis mind waewab,
 Mis ajab südant lõhkema;
 Sest neljas käsk mo peale kaewab,
 Ei süiski wõi soost lahkuda.“

„Oh jäta ja need kõned maha,
 See on so iga päine wiis;
 Ma tahaksin küll seda näha
 Kes patuks seda arwab süis.“

„Kui sinu isa uhkus, ahnus,
 Meid tahab ühest kiskuda,
 Ha, ha, ei mitte, minu armus
 Sa oled, ja pead jääma kaa.“

„Miks kahwatad mo pruut, nüüd ära,
 Miks on so käsi nenda külm,
 Miks pöörad silmad minust ära
 Miks eluta so kena film?“

„Oh räägi mulle oma mured
 Oh armuke et usu mind;
 Mo käte wahel sina sured,
 Üks teine ei pea saama sind!“

„Wõi põlgad mind ehk Klaara ära
 Ja on üks teine, armsam sul?
 Siis õnnetus on minu wara,
 Surm saab mind waewast päästma küll.“

„Oh ära minust mõtle seda,
 Ma ikka olen sulle truul,
 Mind ise tapab piin ja häda,
 Ehk kartlik küll on minu süü.“

Sest kuule, surm muul' armas oleks
 Sest krahw mind tahab omale;
 Surm päästaks iiksi kui ta tuleks, —
 Mind isa lubas krahwile."

"Oh pruut, se sõnum on küll kole
 Mis praegu sinult kuulsin ma,
 Miks on ma peal mei' elu hale
 Kas peame tõest' siis lahutama."

"Ei mitte Ludwig, armas peigmees
 Ei teisel' küll ei lähe ma.
 Kas põle sull siis mööka tuppes,
 Et võiks mul rindu ajada?"

"Kui südamest ja oled võlnud,
 Siis seltsis tahme surra siin, —
 Oh anna mul siis viimist suud
 Enne, kui algab surma piin."

Nüüd tõmmas tupest mööga wälja
 Ja pistis rindu klaarale;
 Siis tõmmas wälja mööga halja
 See oli üsna werine.

Nüüd põlweli ta langes maha,
 Suud andis surnud pruudile.
 Siis wöttis kalli surnu keha
 Ja kandis lille põesasse.

Siis tõmmas jälle mööga tupest
 Suud andis, hüüdis: „söber ja
 Meid päästad ära elust raskest."
 Nüüd omal rindu pistis kaa.

Seal lille põesast', puude wilust'
 Meid pandi hauda puhkama;
 Ja kena kiwi risti külges
 Need sõnad olid lugeda.

Mis arm on maa peal kokku pannud,
 Ei tohi ühest lahuta;
 Meil kole lugu näitust annud
 Et see ei sünni hädata! — —

14. Rittersi truu oma pruudi vastu.

Rohu ajas laube wilus
 Istus ritter Idaga;
 Käsi käes ja armu rinnus
 Oma truust kinnites.

„Armas Ida!“ trööstis ritter:
 „Jäta nuttu järele,
 Enne kui need roosid öitswad,
 Olen ma so juures siin.“ —

Sealt ta läks siis ära sõtta
 Oma armsa isama eest,
 Tihti mõtles Ida peale,
 Kui kuu paistis tähte seas.

Hädast' oli aasta möödas,
 Kui kuu paistis tähte seas.
 Ritter tuli esmalt jenna,
 Kus ta esmalt Idat näind.

Oh mis inet näeb ta seal! —
 Haud marmori rist ta peal;
 Kisti peal need sõnad seisid:
 Iida hingab rahuga. — —

Kurwaiks jäi ta senna seisma,
 Kas see minu armu palk? —
 Armastusest olen hoitud.
 Sinu surm ka minu surm. —

Sealt ta läks siis ära kloostri,
 Sõa ristad pani ta.
 Enne kui need roosid närtsind,
 Hingas ritter haudas ka. — —

J. A. A.

15. Krahwist ära aetud pruut.

Neitsi istub jõe kaldal,
 Punnub lillist pärga;
 Silmad priimeele wallal
 Waatwad wette märga.

Neitsi kena näust wälja
 Paistab lahke meel;
 Murrab ühe lille halja
 Punnub frantsi weel.

Noormees metsast tuleb sealt
 Astub neitsi ette;
 Waatab kena pärga pealt,
 Palub oma kätte.

Neitsil nägu punestand,
Silmad lööb ka maha;
Noormees väga imestand
Kui sai ilu näha.

Neitsi käel ta annab suud
Ütleb talle armsast:

„Siida mul ei soovi muud
Kui armasta' siud auusast.“

„Tule armas, minuuga
Suure loosi kaasa;
Kui mul tahad armuga,
Olla abikaasa.“

Neitsi kuulis krahwi käest
Meelitavad sõna;
Krahw kaa katsus kõigest wäest,
Ei wöind wastu panna.

Audis suud tal armsaste,
Ütles: „mina tulen
S'uga seltsis rõõmsaste,
Prundiks sulle olen.“

Puu külges sinni seal
Seisis hobune.
Krahw siis tõstis neitsi peal
Wöttis sülesse.

Aasta pärast neitsi siin
Metsas näeme jälle;
Osaks on tal walu piin,
Meel on temal hale.

„Oh et krahwi uskusin,
 Betetud ma nüüd,
 Krahwi lossis elasin
 Minul on sest süüd.“

„Pidas mind üks aasta seal,
 Ajas minema. — —
 Ei ma enam ilma peal
 Puhust kätte saa. — — —

Seda wiisi ohtas ta,
 Kargas jökke süis;
 Suri seal waluga
 Märja hana sees.

16. Pruudi kiitus.

Kes on ilusam kui Anna?
 Küla tüdrukude seas;
 Ei ta uhked riet kanna,
 Waid mis temal passib heast.

Tõised tüdrukud kõik uhked,
 Tõstwad ninad ülesse,
 Ei naad ole nenda lahked
 Kui mo kallis Annake.

Mina teda armsaks pean,
 Oma õnneks, auuks ka,
 Tõistel' teda proowiks sean
 Kui neid tahan pilgata.

Kel on nägu, nenda kena,
 Silmad nenda sinised;
 Ja ta põle kuigi wana.
 Hans mis sa weel muretsed?

Sellepärast uhke olen
 Oma armsa Anuaga,
 Kui ma taaga seltsis lähen
 Kiila wainul tantsima.

Mina temale ka armas,
 Seda ta suu tunnistab — —
 Et ma olla tööle kärmas,
 Ja et ta mind armastab.

17. Pruudi truus ja wisadus.

Kuu paistis üle ilma=maa
 Ja läbi paksu metsa kaa.
 Nilillai lillaili! ja läbi paksu metsa kaa.

Metsa sees oli majake,
 Ja maja sees minu pruudike.
 Nilillai lillaili! ja maja sees minu pruudike.

Istub kuldse tooli peal
 Ja õmbleb hõbe raami peal.
 Nilillai lillaili! ja õmbleb hõbe raami peal.

Ei käi siidis sammetis,
 Waid käib walgis rietes.
 Nilillai lillaili! waid käib walgis rietes.

Herra pakkus tukatid,
 Ja ei tema tahtnud tukatid.
 Milillai lillaili! ja ei tema tahtnud tukatid.

Ta tahtis ühta waesta lasta,
 Ärapölgatud poisikesta.
 Milillai lillaili! ärapölgatud poisikesta.

J. H. H.

18. Maria.

Mu armuke, armas küil oled sa mul,
 Annan kät, südant, suund röömuga sul.
 Röömuga mõtlen, kui omal sind saan,
 Igawest sinuga ühendud jään;
 Alles siis elu röömu ma nään.

19. Mo pruut elagu.

Ma pean sind alati meeles
 Olen mõtelnud ikka so peal,
 Praegugi liigub mo keeles
 Röömsaste sinust üks laul.
 Nut wäge so pilt mulle annab,
 Nut elu, nut kannatust kaa;
 Ta õnsusse mõtteid mul kannab;
 Glu teed mul kaa tasandab ta.
 Rahkeste kõlad mo heal
 Armuke mõtle mo peal.

20. Prundi auustus.

Mis on siin maa peal kallim wara?
 Mo armuke ja ölle kan.
 Ma mötlen et ma würst ja herra,
 Kui armuke mo jüles on;
 Ja kui weel ölut nina ees,
 Siis mötlen, et mul kübar pääs.

Kes ial ilu põle tunnud,
 Ja öllest ennast röömustand;
 Ei ial jellel fät ma annud,
 Ei wennaks teda nimetand.
 Ta elu on kui tühi maa
 Täis külw'tud ohakadega.

21. Peigemehe noor armastus.

Kui olin alles nooruke
 Ja kodu kaswasin,
 Siis oma nõrga südamel
 Soo pruudil kinkisin ::

Siin nägin ma üht neiukest
 Nii kena kui üks kroon,
 Siis tundsin haiged südamest
 Et olin alles noor, ::

Ei oluud aeg mul armastust
 Weel tunda südamel,
 See tegi mulle kurvastust,
 Et filmad seisid wees, ::

Siis filmad kinni katsin ma
 Ja nutsin haledast',
 Ning kaebasin sel neitsil kaa:
 „Weel noor ma olen wist,“ ::

Kuis wõib moost saada naesemees,
 Et noor ma olen weel
 Ja lapse kumbed südames
 Ning õpimata meel, ::

Eh! wõib see asi siindida
 Kui Jumal imet teeb.
 Ja Looja sest wõib arwata,
 Et temal auu sest saab, ::

Kui näen, et ükskord teine mees
 Sind omaks pruudiks saab,
 Siis olen wilets ilma sees,
 Mind mure lõpetab ::

Siis kostis pruut mul magusast
 Ja kinnitas mo meelt:
 „Kui on see õu meil Jumalast
 Siin antud ülewalt,
 Siis wõib meist saada paar. ::

B. C.

22. Pruudi ja peigmehe armastuse kõne.

Toppi Hein ja Lille Mari.

Peigmees :

Oh sa kena Lille Mari!
 Sind mo süda armastab ;

Döselgi so armas wari
 Unes mo meelt röömustab;
 Oh et sa mind armastaks
 Ja ma siud mo pruudiks saaks.

Pruut.

Kuule Rein! sa kitse habe,
 Wana pois sa oled jo:
 Neg sul ammu nõnda abi,
 Ära ole hooletu. —
 Siiski ma veel nooruke,
 Armastust ei tunnege.

Kuule Rein! ma ütlen sulle
 Sulgeste so silma ees:
 Kui sa wiina jättad jälle,
 Glad nii kui õige mees,
 Siis sa mul ehk armsaks jääd
 Ja ka minult armu nääd.

Peigmees:

Oh miks teed mul raskest piina,
 Kallis kuldne kroonike!
 Palju ma siis wotan wiina,
 Mitte korralt toopigi,
 Wotan tipsu tipsu peale,
 See teeb röömsaks mehe meele.

Pruut:

Ei see lähe korda söber
 Wiina juures kosida;
 Äta jungast, wana wader,
 Kohe pruudi leiad sa.

Joodikuid ei meie falli,
 Wiin lööb elu kuferpalli.

Peigmees:

Armuke, kui veel mind waevad,
 Siis ma nõrken mure sees
 Miks mo süüd nii suureks kaevad,
 Seda teeb jo igamees.
 Et kül wiina wõtan ma,
 Siiski naist wõin armasta'.

Prunt:

Oh mis rumal on so kõne,
 Wana pois, sa poti tüf.
 Wiin see rikub elu õune,
 Böleb sees kui pörgu tüf.
 Wiin teeb pruudil punast silma,
 Noorikule kurja ilma.

Peigmees:

Wiin on kaa jo rohuke jäätud
 Nõdra ihu kinnitab. —
 Kui saab seda maha jäätud,
 Mis sest süiski kasu saab.
 Wiin teeb elu mures röömu,
 Annab nõbradele rammu.

Prunt:

Asjata sa raiskad sõnu,
 Wana onkel, armuta,
 Sa jo seega ajad jannu
 Ja ei rohuke pruugi sa;
 Siis sa kufud, tuigud, waarud,
 Segased so mõtted, arud.

23. Kosimine.

Kui lillekefi wälja peal
 Ma wötan tähel panna,
 Mis ühe töise kõrwas seal
 Nii kenast wötwad öits'da,
 Siis omal armast pruudikest
 Ma püaks südamest.

Kui kalakefi jõe sees
 Ma waatan järele,
 Kes ühe töise kõrwas wees
 Ujumad röömsaste,
 Siis oma seltsiks kaafakest
 Ma tahaks kõigest wäest.

Kui linnukefi oksa peal
 Näen paaris istuwad,
 Ja ühe töise kõrwas seal
 Nii röömsast laulawad,
 Siis omale kaa naesukest
 Ma wõtaks südamest.

Kui waatan furja paari peal
 Kes hirmsast' riidlewad,
 Siis kartes kulen seda teal,
 Kui üht töist laimawad. —
 Siis wiimselt, hoopis parem ma
 Vään ilma naeseta. —

Oh naesed, kuulge seda nüüd,
 Ja tütarlapsed kaa,

Ja ärge mõistke mulle süüd,
Et nenda laulan ma,
Eks ole rooki mitu meest
Ka saanud naiste käest.

28. E.

24. Armastus.

Kes paistab nii kenast ja õitseb kui roos
Sealt kus on see tüdrukü hulgate koos?
Oh Piisake! ilus ja oled!
Arm palgest, kui tuluke põleb.
Kül haledast waatab so film,
Ei röömusta sind kõik maailm,
Kui aga saad mind;
Sest tulen ma ruttet ja nõuan ka sind.

Kül kenaste hiilgab kõik hõbe ja kuld,
Need süiski so wastu veel alwem kui muld;
Sest kaunim so punane pale,
Meel tasane, waike ja hale,
Sul lilledest ilusam nägu,
Meest magusam sõna ja tegu,
Nii armastad mind,
Sest ruttan, ja sülle ka wotan ma sind.

28. E.

25. Igatsimine.

Kui need lilled õues õits'wad,
Õhtu tuuled puhuwad,

Ja sa teed mo südant nukraks,
 Et sa tahad minna jo.
 Oh jää mul! ma jään sul!
 Mo südames on kõige parem paik.

Wesi weereb mulle silma,
 Et sa tahad minna jo;
 Armastand sind kindlast mina
 Oh, et seda tunneks sa!
 Oh jää mul! ma jään sul!
 Mo südames on kõige parem paik.

Oh need kurjad ilma filmad,
 Mis me' õnne hirmsast püüdwad
 Neude kurjad keeled kõitwad,
 Meie õnne maha heitwad.
 Oh jää mul! ma jään sul!
 Mo südames on kõige parem paik.

J. A. A.

26. Pruudi järel igatsemine.

Mu pruudike on kaugel maal,
 Ma oleks ikka tema na'al,
 Mu meelest ei ta ial lää,
 Waid mõtlen ta peal igapää.

Kui esimest kord nägin tend,
 Siis armastus ta peale lend;
 Ma mõtlesin: oi ilus lind,
 Siin ilmas ei ma jätta sind.

Kas kuus ehk aastas korra ma
 Saan tema nägu näha ma;
 Ja kui see filmapilt mul käes
 Siis elan armastuse wäes.

Mo magus roos, mo tuwike,
 Mo mesi magus pruudike,
 So sini film, so kena kulm,
 Kui kuldne roos ja nurme hulm.

Kui pruudi pool' ma minemas,
 Siis arm mul peale tulemas;
 Teed käies kaub tee mu käest,
 Mind aetud saab armu wäest.

Sest röömust ei wõi rääkida
 Mis tema juures tunnen ma,
 Kui kät, suud, südant anuame
 Ja filmast filma waatame.

Siis maitseme suurt röömustust
 Ja pruudi, peiu armastust,
 Mis ei wõi sun rääkida
 Waid südames peab tuntama.

Pilt pääw on lühike kui tund
 Ei tule öösel peale und,
 Meil on nii palju rääkimist,
 Ei jutul põle lõppemist.

Ei tule sööma himmu peal,
 Kui oleks küll kõik toidud seal
 Sest arm ja rööm meid täidab nii,
 Et täide ei saa ilmaški.

Sest armastusest täis ei saa,
 Arm tahab ikka armasta;
 Nii täitmata on armastus,
 Kell' roog on ikka röömustus.

Kui pean jälle minema,
 Saab hirm mo peale tulema,
 Et neiuke mo pruudife
 Jääb minust jälle kangele.

Kui Jumalaga jätame
 Siis mõlemad me' nutame,
 Üks tõise kaelas püha suud
 Me' anname kaks liha, luud.

Kül raske pruudist lahkuda
 Ja temast eemal ästuda,
 Ehk kül pean jõudma edasi
 Mind tõmmataks kui tagasi.

Teed käies silmad tilkivad wet,
 Mis siis, kui andsin wiimselt kät,
 Mu süda tahab lõhkeda
 Ja jalad käies nõrkeda.

Oh jouaks see pääw tulema
 Mil meid saab paari pandama,
 Kui seda elu hakkame,
 Kus jurmaske ei lahku me'.

Töest armastuses tahan ma
 Mo kalliga siin elada.
 Ma ialgi ei seda tea,
 Et olen oma naese pea.

27. Gustase kiri oma armastud Leenale.

Ma Ines armas Lena, sind
 Küll armastan, oh usu mind;
 Kui tahad mulle tulla sa,
 Siis kohe wastust kirjuta.

Ä 2i pidi möttele m'ust,
 Ei tule walet minu suust
 Sest suud sul anda, Lenake,
 Ma selle järel 4jane.

Sest sinu kena paleke,
 5 mõnda poissi häbile
 Sest kui naad kosja tulid sul,
 Sa kihutafid neid 6 tuul.

Kui ma sind nägin lepi6,
 Siis kosja sõna mölkus suus.
 Kui seltsis koju 7me,
 Siis mötlin sa mo pruudike.

Kui 8d ehk seda sa,
 Et ise kosja, tulen ma.
 Sest muidugi sul oli wist
 Null' kosja tulla ise lust.

Kui himmu 9da sul,
 Müüd põle minuga sa hul; — —
 11 siis otsin tõise ma,
 Ja 10 ford weel parema.

Mul armastus a'ab keema werd,
 Seepärast ütlen weel 1 ford:

„Et tule ikka mulle sa
16 siis leiau waewata.“

Kel 3mud nenda mustad on,
Ja kes kui sa, nii paks kui sön
Sest et ma 3e 6 ees,
Su tahan olla naesemees.

Sinu sind armastaja
6taas 5napuu.

28. Wilhelmine.

Wilhelmine! oh miks surid sina?
Meelt pean ära heitma mina nüüd.
Millal lahkeb minust piin ja häda,
Millal ühendab meid surma hüüd.

Kel on kakstöist juba ära löönud
Ikka kõnnin alles mures siin;
Olen armuke mo südant, sinul toonud,
Kelle sees on walitsemas piin.

Sest sa lubasid end süda öösel näita,
Ühendada, ennast minuga
Surm meid saab kül täna, koku kõita;
Tule armuke oh ära wiivi sa.

Su! kes sammub kivi müüri ääres,
Oh! et minu Wilhelmine oleks see;
Ise on ta lumi walges riides,
Astub minu poole kiireste.

Hirm ja häda minu südaant närib,
 Tule kiirest võta kaasa mind;
 Surma us mo keha täna pärib
 Täna on mul viimne elu tund.

Oh nüüd käega näitab minu poole,
 Haledaste hütab vastu mul:
 „Surm kaa sind, nüüd võtab oma hoole,
 Ühendud me, kui hing läinud sul!“ — — —

Tõisel pääwal, oh mis hale asi
 Noormees hana kõrvas pikal, maas.
 Siin wist jälle surma külm käsi
 Dösel oma tööd küll toimetas.

29. Prundi arm.

Pruut armastab mind hellaste,
 Ta filmist näha mul.
 Ta huuled öitf'wad röömsaste
 Kui lilled jaani kuul.

Mind armastab mo pruudike,
 Sest tunnistus on mul,
 Ta priske ingli paleke,
 Jääb unes kaa mo meel.

Pruut armastab mind hellaste,
 Kui kät mul annab ta,
 Siis süda hüppab röömsaste
 Mo sees jo armuga.

Ja palge priske kenadus
 Mo wastu hiiab see:
 Oh ära kardä wiletsust,
 Ma elan sinule.

Bruut armastab mind südamest,
 Ma wöiu sest tunda küil;
 Suu maitseb järel nii kui meest,
 Kui suud ta annud mul.

Üks kaunis, magus armu ön
 Mull' ilmas osaks sai;
 Sest ajast kui mul pruudiken',
 Mo süda terweks jäi.

B. J.

30. Jäägre pruut.

Miks oled kurw, ja neitsike
 Miks silmad, wesiised?
 Ei naeru joont so näu peal näe
 So paled punased.

Ja kui kaa olen nutnud ma,
 Mis waewa teeb see full?
 Ma nutan kurwastusega,
 Et röömu põle mul.

Kui röömjast' tahan elada,
 Siis metsa lähen ma;
 Seal lääb siis kurwastusega
 Mo nut ka minema.

Üks jääger on mo armuke,
 Kuub roheline tal;
 Ta weike, ilus suuke,
 Teeb palju röömu mul.

Mo pruudike on lambrine,
 Taal selgas walge kuub
 Ta kena, sini silmake
 Mul palju röömu loob.

Kui püsji wiina tõmman ma,
 Lõön wastu rindu mull',
 Siis mõtlen õnša röömuga
 Mo armsa pruudi peal.

Siis olen ma! süis oled ja!
 Mo armas inglise;
 Arm südant täidab röömuga,
 Kui kofku saame me'.

31. Lilla.

Wana rahwa laul.

∴ Lilla istus kammerisja,
 Aeg oli igaw ootes. ∴

∴ Ta nägi isat kõndima,
 Sealst mööda mere randa. ∴

∴ Armas isa kulla isa,
 Lunasta mo südant. ∴

∴ Kellega ma lunastan?
 Kui mul ei ole wara. ∴

∴ Sul on kodu, kolmed ruunad,
Pane üks neist pandiks. ∴

∴ Ennem ma lahkun tüterist,
Kui oma armsa ruunast. ∴

∴ Tütar on mul tänaseks,
Ja ruun mul eluks ajaks. ∴

∴ Tuleb aga pois ja wiib mo tütre,
Ruun jääb mulle ikka. ∴

II.

∴ Lilla istus kammerisja,
Keg oli igaw ootes. ∴

∴ Nägi emat luusiwad,
Sealt mööda metsa äarta. ∴

∴ Armas ema kulla ema,
Lunasta mo südant. ∴

∴ Kellega ma lunastan?
Kui mul ei ole wara. ∴

∴ Sul on kodu, kolmed lehmad,
Anna üks neist pandiks. ∴

∴ Ennem ma lahkun tüterist,
Kui oma armsa lehmast. ∴

∴ Tütar, on mul tänaseks
Ja lehm mul elu ajaks. ∴

∴ Tuleks aga peiu wiiks mo tütre
Et saaks tütrest rahu. ∴

III.

∴ Killa istus kammerisja
Aeg oli igaw ootes. ∴

∴ Ta nägi wenda ratsuwad,
Sealt mööda jõe kallast. ∴

∴ Kulla wenda, armas wenda,
Lunasta mo südant. ∴

∴ Kellega ma lunastan?
Kui mul ei ole wara. ∴

∴ Sul on kambris kolmi möeka
Pane üks neist pandiks. ∴

∴ Ennem ma lahkun öesta
Kui oma armsa möögast. ∴

∴ Öde on mul tänaseks
Ja möök mul elu ajaks. ∴

∴ Wöeras pois, wiib ära öe,
Möökö mul söas tarwis. ∴

IV.

∴ Killa istus kammerisja
Aeg oli igaw ootes. ∴

∴ Nägi peiut sõudawad,
Seal mööda meere lahte. ∴

∴ Armas peiu, kallid peiu
Lunasta mo südant. ∴

∴ Kellega ma lunastan?
Kui mul ei ole wara. ∴

∴ Sul ou merel, purjelaewad,
Pane üks neist pandiks. ∴

∴ Ennem ma lahkun laewadest.
Kui oma armsa pruudist. ∴

∴ Laewad merel, hukka lääwad,
Pruut mul elu ajaks. ∴

∴ Wöttis aga peiu Pillat ära
Punastas ta südant. ∴

S.....

32. Wangis.

Oh miks olen maha jäätud?
Maa peal üsna üksinda.
Söbradest ma alwaks peetud,
Waenlased mind wihkwad kaa.

Ühte isa, heas aegas.
Armsaks isaks, hüüdsin ma
Ja üht ema, kes mul armas
Surm mult wöttis riisuda.

Minust on nüüd nemad lahkund,
Ohwerdud, ja kadunud!
Oh miks olen ilma sündind
Nüüd nii maha jäätud.

Oh kui hirmsad on need müürid,
Kauad rasked, kanda küll.
Hirmus lugu, kaa tuurid?
Kas siis põle pääf'mist mul?

Armas noormees, wõtad sina
 Wõi mind naljaks; armastad;
 Tühjad sõnad, teewad paha,
 Keitfi südant haawawad.

Armas noormees, wõta pandiks,
 Musta juukse lokikest
 Siidi paelaga, mis ehtiks
 Ringitud sain ema käest.

Armas noormees, wõtad sina
 Wõi mind naljaks; armastad;
 Tühjad sõnad, teewad paha,
 Keitfi südant haawawad.

Armas noormees, wõta pandiks,

Musta juukse lokikest
 Siidi paelaga, mis ehtiks
 Ringitud sain ema käest.

Armas noormees, wõtad sina
 Wõi mind naljaks; armastad;
 Tühjad sõnad, teewad paha,
 Keitfi südant haawawad.

Armas noormees, wõta pandiks,
 Musta juukse lokikest
 Siidi paelaga, mis ehtiks
 Ringitud sain ema käest.

Ei see wõi tösi olla,
 Mull' wastas naerdes ta,
 Kuis wõis ta sinna tulla;
 Ei see wõind sündida.

Oh kõwa tüdruk sina,
 Sul kiwist süda sees;
 So oli minu süda
 Seal maas so jalge ees.

34. Wana poisi ohkamine.

Mul oli kord Riisake, kallid ja armas,
 Ta igapidi tööle kaa oli küll karmas,
 Ma andsin tall' wahest kaa armuga suud,
 Ja mõtlesin: Peter! waat sul on hea prunt.

Kui pühapääw käisin ma kiriku teel,
 Siis oli täis rõõmu mo süda ja meel;
 Sest tee peal ma sain taaga enamist kokku.
 Säh! wõtta weel kinni! nüüd jooksis ta pakku.

Siis rääksime asjadest seda ja toist,
 Me rääksime armastusest ja wõist,
 Et armastus südames, kui sulda wõi,
 Meil mõlemil õnne ja rõõmustust tõi.

Ta oli mo wastu kaa lahke ja truu
 Aga mis ei wõi kõik tüdruku suu?
 Tõist pühapääwa jo mis imet nään weel? —
 Mo Riisa, käib Hansuga kiriku teel.

Kui wiimast kord nägin, siis noomisin teda,
 Mo waesel siis sündis suur äpardus häda,
 Ta ütles mull' julgest: „Sa wana kui rauk.“
 Di waeneke! Petrike! see oli sul pauk!

Ei aita siis muud, kui ootan weel ma,
 Eht wahest mul parem on karja Triinuga.
 Tal on küll kole ja karune häääl,
 Ja aastaid kolmkümmendwiis jo turja pääl.

Seepärast ma ei nutta, moost kurwastus jääb
 Seni kui film wahutawad ölut weel näab,
 Kui kaa wanaks poisiks peaks jääma eht ma,
 See eest, armas Liisa, pead wastama ja.

35. Jumalaga jätmise laul pruudiga.

Homme pean ma lahkuma,
 Pean Jumalaga jätma,
 Oma armsa pruudiga;
 Mure saab mind wõtma;
 Et ma üle kõige sind
 Olen armastanud.
 Pean sind maha jätma. ∴∴

Kui kaks armast sõbra on,
 Kes end hästi tundwad,
 Kurwastus neil osaks on,
 Kui naad ühest lahkwad;
 Palju suurem on weel piin,
 Kell' siin armukene
 Ja peab lahkuma. ∴∴

Seal rohu välja peal
 Ditses mo noor elu.
 Kas ma pean siis ilmas teal
 Gemalt otj' ma tulu?
 Kui sul paha teinud ma,
 Katsu unustada.
 Ma pean lahkuma. :;

Iga tuule õhk, mis suud
 Sinu palgil annab,
 On jo minust läkitud,
 Õhkamisi kannab
 Sinu poole wööralt maalt.
 Pea meeles mind,
 Pean soost lahkuma! :;

36. Soldati Jumalaga jätmine.

Homme meie marsime,
 Jää Jumalaga nüüd.
 Siin ööpik laulis lahkeste
 Mo pruudi ukse ees.
 Nüüd lõpnud hääl ja laulmine,
 Ots armastusel kääs.
 Jää Jumalaga nüüd,
 Me' peame lahkuma.

Homme meie marsime,
 Jää Jumalaga nüüd.
 Meil juba kinni siutud paun,
 Ja armastus ta sees.

So trummi pöriin kuulda on,
 Ja minek minul kääs.
 Jää Jumalaga nüüd,
 Me' peame lahkuma.

Siis wiimist kord kät anna weel
 Mo armas peiuke.
 Kui reisirid wööräl maal ja teel,
 Ä pauna lahti te.

37. Wahimehe laul.

Kui seisjan pilksel, pimel ööl
 Ma ainu üksi wahi tööl,
 Mo mõtted aga käiwad teal
 Mo armsa armukese peal.

Kui lipu kaasa läksin ma,
 Suud andis ta mul armuga,
 Mind rinde wasta pigistas, —
 Ta silmad seisid pisaräs.

Ta nüüdki armastab mind weel,
 Sest röömus on mo süda, meel;
 Ehk tuul küil puhub külmaste,
 Mo süda tufsub soojaste.

Sa wäikse küündla walgusel
 Nüüd istud kambriis walwusel,
 Teed palwet ärdast südamest,
 Ka kaugelt oma peiu eest.

Kui ja siis nutab kurbduses
 Ja mõtled, et ma häda sees,
 Jää rahul, Sumal kaitseb meid,
 Häid, truuid ja wapraid soldatid.

Nüüd warsti ümber wahi tund.
 Nää armuke moost magust und.
 Ma saan kaa minna hingama;
 Mul unes ennast näita ja.

38. Nekruti laul.

Isamaa eest astun wälja
 Warsti kroonut teenima;
 Ei ma seda seisust põlga,
 Teenin Keisert röömuga.
 Omaksed kül jääwad maha,
 Aga mis võib sinna teha.

Ega mehed loodud ole
 Kanu taga ajama;
 Ega selle tarwis põle
 Ahju taga laiselda.
 Kes on mees, see tahab minna
 Wööra maale, wööra linna.

Kroonu mind seal hoiab hästi,
 Hoolt mo eest peab murega,
 Annab selga kroonu westi,
 Pähe mütsi tuttiga.
 Siis ma elan röömu sees
 Kui üks õige kroonu mees.

Kui siis lähed sõda lahti
 Mõne riigi naabriga.
 Noh! siis oskan teha jahti,
 Pistan pajonetiga.
 Dige soldat waenlast tau,
 Oma Keisrile te auu!

Õpin selgeks wene keele,
 Kui jo tulen tagasi,
 Siiski oma eesti meele
 Ei anna ialgi.
 Juba warsti lähen ma
 Kroonut teenima. Hurra!

39. Soldati Jumalaga jätmine.

Nüüd kauge maale lähen ma,
 Soost, isamaa, pean lahkuma;
 Ei tea kas enam ilmas sind
 Saan näha, kallid Eesti pind.

Sest Jumalaga jääge nüüd!
 Mind kutsub wälja Keisri hüüd,
 Et kui on sõda põlemas,
 Siis wägi walmis ootamas.

Kül hale on mul lahkuda,
 Ei sellest wõi ma kohkuda;
 Eks selleks ole loodud mees,
 Et seisaks sõa tule sees.

Mul kät weel andke, wanemad,
 Kõik sõbrad ja kaa tuttawad.
 Mo pruut nüüd süa tule ja
 Ja anna suund mull' armuga.

Miks nutad ja nii haledast,
 Ja kaebad, öhkad kõigest wäest.
 Küll aeg meid ükskord ühendab,
 Ehk käst nüüd seekord lahutab.

M'ult mälestuseks wõta ja
 See sõrmus minu nimega;
 Ja kui mind tapab waenlane,
 Siis waikselt leinama mind jää.

40. Surnu aedas.

Kest öö ju oli kääs.
 Ma seisin haua ees
 Ja mõtlesin ta pääle.
 So kuulda hale hääle:

„Mis otsid sa nüüd siit?
 Oh jätta ajawiit
 Ja mine, ole rahul,
 Et rahu saaks mo põrmul.“

Mo süda hirmus põles
 Kui kuulsin, et mul süüd.
 Haud kaa jo seisis tules, — —
 Mo hirm läks suureks nüüd.

Ja hauast kesked leeki
 Üks kogu tõusis jäält,
 Kes nii kui surma lööki
 Mul andes tõstis häält:

„Oh ära riisu rahu,
 Lase surnud olla mind;
 Ei sa veel hauda mahu;
 Oh ära waewa end.“

See kundi kuju waus — —
 Pool surnud olin ma;
 Mo mõistus ära kadus,
 Ma lang'sin maha faa.

Kui ärkasin siis üles,
 Siis ehmatasin ma,
 Et pehme muru süles
 End nägin hingama.

Siis tuli mulle meele,
 Et unes näinud ma;
 Ma olin öhta eele
 Siin uinund magama.

Kül kohutas mind näitus,
 Mis unes ilmutas;
 Müüid raske meel ja kurbdus
 Moost kadus ime wääs.

A...

41. Hobune ja sõamees.

Mo hobune! mo seltsimees!
 Meil warsti lahing kääs.

Kas langen ma, ehk langed sa,
 Ehk saame surma korraga;
 See põle meite wääs.
 Sest karga weel;
 Jõud on mo käääl,
 Wöin waenlast taguda!
 Hurra! Hurra! Hurra!

Ehk wiimast kord jo kannad mind,
 Sa tark ja kallis loom.
 Niiüd walmista, et wöiksid sa
 Mõnd waenlast puruks tallata,
 See oleks minu rööm.
 Hei! hüppa niiüd
 Nii kui sa wöid.
 Waen algab trummiga.
 Hurra! Hurra! Hurra!

Waat, seda wiisi, täkufe,
 Sul sees on kange elu,
 Sa waenlasi jo purustand;
 Kolm on mo möögast surma saand.
 Oh juba haawa walu
 Sind waewab wist,
 Sest kaela seest
 Sul weri hakkab tilkuma.
 Hurra! Hurra! Hurra!

Mo hobu, ära hooli sa
 Sest wäikse, kerge haawast!
 So mina kaa sain kriinusta
 Ja mööga hoopii katfuda.

Müüd lähme jälle wahwast!
 Waat jälle üks
 Siin surma läks;
 Mo mööga hoobist langes ta.
 Hurra! Hurra! Hurra!

Müüd langen warsti maha ka
 So seljast, mo truu hobu,
 Sest kuul mul tungis südamess';
 Ma suren kui auus sõamees.
 Müüd mine minu kodu,
 Seal kuuluta,
 Et surin ma. —
 Wõit jäägu meile, hõiskan ma
 Weel surres wiimast kord Hurra!

42. Wene sõa laul.

Tee, waenlane, et paku saad
 Ja wene piirdest eemal jääd.
 Sest wene wägi waenlast lööb,
 Ja waenlasele häda toob.
 Seepärast kuulus Wenemaa
 Wõid olla ilma hirmuta.
 Sul wääd walmis seisawad,
 Kes riigi piireid kaitsewad.

Sest wene soldat julgust täis,
 Põi waenlast ifka kus ta wõis;
 Ei pea tend kinni soe, ei külmi,
 Ei hirmu te tall' kõrbe tolm.

Seepärast suur lai Wenemaa
 Võid olla ilma hirmuta.
 So pojad lähwad wapraste
 Küül läbi soo ja läbi wee.

Naad waenlast palku ajawad,
 Nii et naad hirmus ägawad.
 Ehk olgu lume ang neil ees,
 Neil julgus ikka südames.
 Si pata kõrb, jää karumaa
 Või küül neid ära kohuta.
 Seepärast sa suur Wenemaa
 Võid rahul olla hirmuta.

43. Sewade laul.

Kõrgemast käib päike jälle,
 Ikka enam meile paist.
 Loom kõik hingab nüüd uut elu,
 Igast palgest paistab lust.
 Naerdes tuleb kewad' maha
 Heinamaadel, metsadel,
 Looma talitus on waba,
 Kõigis paikus röönu hääl.
 Ohwerda kaa Loojal sa
 Kiitust röömsa lauluga.

Talwe tormid waikses jäänud,
 Kange wilu talwe tuul,
 Laewad merele nüüd läinud,
 Nutt'wad wööra rauna pool'.

Udu ilmad mööda läinud,
 Nooruses nüüd seisab maa;
 Söed röömsast jooksuma saanud
 Niidu ajad öitsewad.
 Ohwerda kaa Poojal ja
 Kiitust röömsa lauluga.

Pöllumees lääb jälle tööle
 Röömsast oma põllule,
 Töstab lauldes oma hääle,
 Annab kiitust Poojale,
 Usub oma seemet maale,
 Auustab waga eluga
 Sumalat ning loodab jälle,
 Et võib rohkest leigata.
 Ohwerda kaa Poojal' ja
 Kiitust röömsa lauluga.

Karjad wäljal wõsus sööwad
 Rahul, nää kui heldeste
 Toidab Sumal metsa loomad,
 Wabaduses mängib see!
 Armsast linnu koorid laulwad,
 Kaunist lugu ööpik lööb;
 Pääsuke ja lõukene
 Oma Poojal kiitust toob.
 Ohwerda kaa Poojal ja
 Kiitust tänu lõpmata.

Kaunis kewadises särgis
 Paistab rohke killest niit.
 Iga lil, see naerab röömus,

Loojale ta kiitust wiib,
 Kes nii heldest teda kastab,
 Et taal warem ots ei saa
 Seemel temast saada laseb
 Enne kui siin närtsib ta.
 Wii tal kiitust, tänu ja,
 Kiida röömsa lauluga!

Kõik see auustus siin waewas
 Wari on sest auustusest,
 Mis on igaweste taewas,
 Wiimselt Jesu palge ees.
 Kõige röömsam elu ilmas
 On siin tulla, nii kui surm
 Selle wastu, mis sääl Jumal
 Tõutanud anda meil!
 Wii tall' röömsast tänu ja,
 Kiida röömsa lauluga.

W. T.

44. Meremehe laul.

Ma warsti lähen merele,
 Moost maha jääb, mo pruudike;
 Sest meri minu elu koht,
 Mo rööm, mo õn ja häda oht.

Küil on siis süda röömus mul,
 Kui laew läheb nii kui tuul;
 Siis teen mis kord, ja kohus ma,
 Ja teenin seal, hea palgaga.

Kus kohal ilusam siis weel?
 Kui selgel ilmal mere teel.
 Kui päike paistab armsaste,
 Ja laew kiigub kergeste.

Kui wahel aega üle jääb,
 Siis mo film mõttes pruuti näeb.
 Siis mõttes, terwist sadan tal
 Kui olen kaugel lähedal.

Kül mere laened hõlpsaste
 Mei' laewa kandwad rannale,
 Kui waitjed, tafased naad on
 Siis meremehel hea õn.

Kui ilm siis läheb tormiseks,
 Tuul tõstab laeneid kõrgemaks,
 Ei julgust siiski kauta ma,
 Ei rõhu südant murega.

Kui oled tuule, tormi sees,
 Ja argdus sinul südames
 Mis aitab see, ei midagi
 Waid julgus, aitab paljugi.

Waid hädas, maru tormi kääs,
 Sul seisku Jumal filma ees,
 So olgu julgest töö! so kääb,
 Siis head reisi otša näeb.

Eh! kui ma suren laentesse
 Siis on see taewa tahtmine,
 Kõik asjad, Jumal hästi sääb;
 Siis pruut mo järel nutma jääb.

Ei maa peal ole teenistust
 Kus pääseks ära surma suust.
 Kus inimesel loodud surm
 Ei sellest ära päästa hirm.

45. Laewamehe Sumalaga jätmine oma pruudiga.

Homme lähen merele
 Sumalaga armuke!
 Raugel ära ma soost lään,
 Tea kas sind enam nään.
 Sumalaga nüüd,
 Nii kõlab minu hüüd!

Suba lastis laewake,
 Muud kui sõida wettele,
 Kenas purjes, ta kui luit,
 Ta mo kallis, elu paik.
 Sumalaga nüüd,
 Nii kõlab minu hüüd!

Armas, kallis armuke
 Anna kät, weel armsaste
 Surud mul anna wiimist kord
 Warsti nää ma muud kui merd
 Sumalaga nüüd,
 So homme lähen siit!

46. Meri.

Ilmatu suur ja lai weekogu,
 Kül waike
 Ja tasane
 Päigib kui peegel
 Loomuse wäadel,
 Näitab meil oma lahkemad nägu.

Kullatud päike jo selgeste paistab
 Armsaste,
 Järgeste,
 Kuldab wee walda
 Paistab kaa kalda
 Kül südant see rahusj', ja õnsusje tõstab.

Oh! küll praegu ta näitab end lahkusjes
 Siiski ta,
 Tuulega,
 Marude wägedel
 Tormide tegudel
 Wöib lüna, suurt mäsfamist oma sees.

Eks waata! taewas ka mustaks jo lööb
 Tuulega,
 Tormiga,
 Tõstab jo laeneid
 Ja juba mõned
 Silm wahuga kaetud turjaga nääb.

Kus on nüüd so suur wagadus, waikeus?
 Kus rahu?
 Ei mahu

Ja sinu kogusse,
 Ei enam rahusse
 Wist ei jää sa pea küll omas paigus.

Küll suure wägedega sa rikastud
 Tasandust,
 Ja lahkust
 Sa wahel kaa näitad,
 Aga enamist paistad
 Sa sõas, ja mässus kui wihastud.

Sa mõtlema paned küll inimest,
 Ja waimu
 Ja hinge
 Täis pühandust täidad,
 Ja südant kaa woidad
 Oh meri! sa so loomus wägedest.

A

47. Torm mere pääl.

Tuul tormab, wesi keerleb,
 Laened walges wahtus jo.
 Üle mere waljust kõlab
 Meremeeste häda hää.

Südames neil weelgi elab
 Lootus elu päästa teal,
 Ehk küll wäljas pime öö
 Häda suurendab.

Suba tuli eemalt paistab,
 Lootust uuest kaswatab;

Aga kõrged kalju rühnad
 Gemalt ähwardavad säääl.
 Mehed hädast nagu kõhnad,
 Siiski kiirest tööle naad weel;
 Aga töö neid wäsitab,
 Sukkatus wist tuleb.

Rajutis on surma hirmus
 Naesed, lapsed häda sees;
 Zuba laene tõstab laewa,
 Wastu kalju wiskab ta.
 Seda häda, kisa, waewa
 Ei wõi ära arwata.
 Põlwi! maha laugedes
 Kõik siis paluwad.

Al ruumis laewa kambriis
 Ija halli peaga
 Hoiab tütar kinni nuttes.
 Zuba sisse tungib wesi.
 Kapten hüüb alla ruttes
 Häälega, mis ä ei wäsi:
 „Kes end tahab päästa,
 Tulgu minu järel.“

Ja kaa paadid lastaks wälja,
 Tung'wad sisse kiirega;
 Zuba äärest eemal tõukwad
 Paati suure rutuga.
 Laewa ots ja kere paukwad
 Wastu kalju wäega.

Kes säält laewast hädaga
Nüüd weel appi hiiüdwad?

Wana isa ja ta tütar
Segaduses sinna jäid.
Igaüks jo ehmatuses
Paati alla hüpasid;
Wana mees seal waiuses
Ja kaa tütar rutasid, —
Aga juba hiljaks jäid;
Hiiüdsid appi nüüd.

Eht küll wana isa hiiüdis
Wõidu oma tütreaga
Hädas appi haledast;
Aga juba kaugel tõised,
Laene wiskas nobedast,
Ja kaa suured laene tõused
Paati silmist kaut'sid kaa,
Ei woin enam näha.

Aga juba tuleb abi
Suure häda luubiga;
Luup on warsti laewa juures,
Aga töö on raske kül.
Päästjad mehed suures mures,
Kuida saaksid laewa pääl'
Selle pimedusega;
Wiimaks läks neil lorda.

Aga mis naad siin nüüd nägid —
Surnud maas kaks inimest;

Tõstsid süiski surnud paati,
 Sõudsid ranna ligemal.
 Kätte jõud kõik kokku võeti,
 Rand jo paistis lähedal,
 Sõudsid randa; armsast tõest
 Võeti neid seal vastu.

Aga vanamees jäi surnud — —,
 Neitsi üksi elusj' jäi;
 Minestand ta oli olnud,
 Kui neid leiti laewa päält;
 Siis kui isal surm on tulnud,
 Minestus tal murduud häält.
 Vaew isal surma tõi,
 Sumal hoidis tütart.

Kogu suure laewa seest
 Ta sai üksi päästetud.
 Paadid merel neelsid laened,
 Inimesed surma said.
 Tõijel päeval mere tuuled
 Mitu surnud randa töid.
 Mitu ohvert pärinud
 Meri jälle oli

F... S...

48. Mere pääl.

Waat kui kenast laene liigub,
 Vaew ta otsas tassist' kiigub,
 Kerge tuul a'ab purjed pingul',
 Päike paistab taewa rinnul.

Mis on armsam meremehel?
 Suurel merel, wäiksel lahel?
 Kui see, et neil ilu on hea,
 Siis naad hädast üht ei tea.

Juba meie eemal rannast;
 Weel ta paistab kangelst kenast,
 Aga filmist ta jo kaub,
 Waateringi taha waub.

Suuremaks jo laened lääwad,
 Meile rohkem muret teewad.
 Ehk meil laew kül suur ei ole,
 Siiski tarwis karta põle.

Juba saardest eemal jääme,
 Kellest meie mööda lääme.
 Pääwa paistel saarde ilu
 Paistab filma metsa wilu.

Heinamaad ja kenad metsad,
 Mää künkad, kalju otjad
 Jälle filmist ära kaunwad,
 Pea kui mere põhja wauwad.

Aga mustad pilwed tõus'wad,
 Tormi hääled meil kaa laus'wad,
 Et me' endid hoidma pääme;
 Sest nüüd purjed kokku sääme.

Wesi keeb ja wiskab laewa,
 Teeb meil rohkem muret, waewa;
 Taewas meid nüüd ise aitku,
 Häda ohust eemal hoidku!

Uga juba torm lääb mööda,
 Tasandab meil laewa teeda,
 Päike jälle ennast näitab,
 Meie südant rõõmul täidab.

49. Meremehe kiitus.

Ma olen madrus laewa pääl,
 Sest rõõmsast kõlab minu hääl.
 Ma laulan wõidu tuuldega,
 Ja kiidan merd mo huuldega.

Ma sõidan läbi mitu merd,
 Nään wööraid maid, mitmed wörd.
 Kõik mere liinad, wäike, suur,
 On tutt'wad mul kui tasku uur.

Ma reisin uhke laewa sees
 Kui krahw ja paron tõldades.
 Veel parem sõita, sest mo tee
 Käib tolmuta jo läbi wee.

Mul hobust põle tarwis kaa,
 Tuul weab mind suure hoolega;
 Ja kui mul himmu, lasen ma
 End tossu *) jõust widada.

Ma tööd küll pean tegema,
 Las' herrad peale laiselda;
 Laisk elu oleks mulle waem;
 Töö magus, kui al kiigub laew.

*) Auru.

Ma magan laewa koiku sees
 Kui rikas siidi padjades.
 Mul elu rööm on mere pääl,
 Seepärast hõiskab minu hääl!

Ma laulul teen nüüd lõpetust,
 Eht muidu tuleb pahandust,
 Et ma end õnnelikuks pään
 Ja ennast herra kõrwa säään.

50. Ranna rahwas.

Ranna poisid need on wahwad,
 Mere pääl naad sõita tahtwad,
 Sest et nende sugu ammu
 Mere pääl on näitnud rammu.

See on õige, sest et meri
 Buistab wälja õnne teri;
 Rahwa kaupa paneb õitsma,
 Sunnib rahwast laewu kaitsuma.

Sellepärast, ranna rahwas
 Mere pääle ole wahwas.
 Pange mere kooli pojad
 Wiimaks tulewad hääd ajad.

Nagu mitmes kohtas tehti,
 Kus kaa pärast õnne nähti,
 Et säääl, ranna rahwas jäi
 Rikkaks, nii et saia söi.

Eestlasi on tubli mehi,
 Kirjuta võiks mitu lehi
 Nende julge meelest täis,
 Nagu palju näha võis.

Eht neil laewad küll on wäiksed,
 Siiski jõudamed neil wäiksed,
 Sõitwad suure merde wälja,
 Nagu teeks naad mängu nalja.

Mitmest wöörast mehest, tulnud
 Kiitus neil', ma ise kuulnud;
 Sellepärast olge merel,
 Osawad kui kodu perel.

Wöörast rahwast ei wõi laita,
 Eest kaa mitmed, wöiwad näita,
 Et naad off'wad laewa juhti,
 Briggi, nii kui wäikest jahti.

51. Näk.

Ma seisin laewa laela,
 Ja waatfin laentesse,
 Kui laene, tuule wäälä
 Lõi wastu laewusse.

Kes teab kui kawa waatnud.
 Sealta alla, olin ma,
 Siis tundsin südant täitnud
 Mul waate röömuga.

Sest sügawa wee põhjas
 Kus rahu walitses,
 Mul wastu paistis tähtjas
 Iin, ime hiilguses.

Kui uimane, ma olin,
 Ses kenas näituses,
 Ei segand wette solin
 Mind omas mõtedes.

Waata! kullast tornid paistwad
 Mul wastu, läbi wee,
 Mind tõise ilma tõstwad,
 Mul ainult mötes see.

Waata jälle! oh mis kena!
 Ma tahaks olla sääl,
 Oh oleksin sääl mina, — —
 Nii igatses mo meel.

Ja kuldsest linnast waata!
 Üks neitsit tõuseb säält,
 Tal pilku wastu saata
 Mul himmu kõigepäält.

Ja juba ta mind silmas
 Sest üles waatis ta;
 Ma nagu tõises ilmas,
 Sääl seisin jõuta.

Siis kuulsin teda hüüdwad:
 „Oh noormees tule sa
 Alt linna waimud püüdwad
 Sull' röömu walmista.“

So mina tahan koge
 Säält alla hüpata,
 Ehk kül wee sügaw wahä
 Mind püüdis hirmuta.

Ma wiskanud jo oleks
 Kül laest merde end;
 Kui seljast kiini põleks
 Mo söber hoidnud mind.

Ma uimastusest üles
 Nüüd är' sin ehmates;
 End nägin söbra süles,
 Kui lapse, istudes.

Nüüd waatsin jälle alla,
 Kas paistab fuldne lin;
 Ei muud, kui wette walla,
 Ja haid, silmasin.

Nüüd minu meele tuli
 Mind pani mõtlema;
 Et näk mind petnud oli,
 Mind tahtis surmata.

.....

52. Gö mere pääl.

Kui kena waate!
 Sa loomuse saate
 Meil wahel kül saladust ilmutad.
 Missugune rahu
 Käib läbi õhu,
 Kui tasaste, ja laene end weeretad.

So tähed, taemast
 Ka vaatavad röönsast.
 Ka kalad wist puhkawad wee sees;
 Kõik on nii wakka;
 Ei keegi wist hakka
 Sind rikkuma rahu, so pühaduses.

Kõik laenete hoobid,
 Wee piiskade loobid,
 Nii tasa, kui ilmas weel näinud ma;
 Kus hiljuti weel
 Suur mäs' oli teel;
 Nüüd rahu on hakand walits' ma.

Ei tea kui kaua
 Sa waitfelt haura
 Hoiad meri, oma läikiva farmaga.
 Ehk hakkab maru
 Kui kangelan' faru
 So pinda jälle mäs'jule ajama.

Kül siidant tõus' ma,
 Ja rinda pais' ma
 Paneb so rahu, oh meri inim' sel.
 Sest arwa seda,
 Aga alati näha
 Mäs'j', laened, ja söda so pinna pääl.

Dö hakkab lõpma
 Ja homing tõtma.
 Saab näha, kas nüüd saad siis muutma end?
 So tõuseb päike.
 Ta kena läike
 So paistab silma, on merd kullatand.

Müüid kiigub laew
 Ja algab waen,
 Tuul weega hakkab warsti wõitlust.
 Laew kergem lääb,
 Meelt röömsaks teeb
 Siiski meelest ei wii rahu näitust.

3....

53. Näki pruut.

Kewadise, päikse paistel,
 Ema jõe kalda pääl.
 Keerutasid neitsid tantsul,
 Rohelise muru pääl.

Wööras noormees, uhkes riidis,
 Vigistas end nendele.
 Tantsul kutsus, suud kaa andis
 Ilusama neitsile.

Noormees, miks on külm so käsi?
 Küsis neitsit hirmuga.
 Külm on Emajõe wesi,
 Wastab see tall' rahuga.

Noormees, miks on sinu pale
 Rahwatand ja walge nii?
 Palaw pääwa kiir ei tungi
 Ema jõe põhjani.

Tõistest eemal', kalda poole
 Tantsisid naad edasi.
 Ehk küll walwas ema mure,
 Kutsus tütart tagasi.

Kaldast alla, laenetesse
 Tantsis noormees neitsiga.
 Wiis ta hiilg'wa lossi sisse,
 Näki pruut siis oli ta. — —

54. Öhtu mere pääl.

Pääw on lõpnud, öö on tõtnud,
 Mil kõik loomad magawad,
 Töö on tehtud, waew on nähtud,
 Nüüd kaa mina rahu saan;
 Aga mis mul teha weel?
 Kiida Loojat,
 Kiida Loojat minu meel!

Ta on aitnud armu heitnud,
 Kui ma olin häda sees,
 Armsast söötnud, heldest jootnud,
 Kui mul nälg ja jänu kääs;
 Sest ma tahan rõömuga,
 Pauluga
 Tänada mo Issanda'.

W. T.

55. Gestkase reisi laul ümber maailma.

Ma olen sündind Gestimees,
 Ma laialt reis'nud käinud,
 Nüüd tahan teile laulu sees
 Kõik rääki', mis ma näinud.

Ma Eesti linnast Tallinast
 Küil laewa pääle astsin.
 Weel enne trahtris „Laewa mast“
 Ma kuinud kurku kastsin.

Nüüd suitses reisi tosku laew,
 Ja tõmmas kõjed lahti.
 Mul tuli pääle une waew
 Ei wõinud ringi wahti’.

Kui filmad lahti tegin ma
 Siis kohkusin ma püsti,
 Sest filma paistid, Hio maa
 Ja mitu laewa masti.

Ei maksa mul küil jutusta
 Kõik mis ma näind ja kuulnud,
 Sest wõiks ehk mõni pahanda,
 Kust palju fantust tulnud.

Waid pää asjad, räägin ma,
 Kõik suured maad, ja kohad,
 Et wõiksin mõne salmiga
 Teil rääki head kui pahad.

Tee Inglismaale mind nüüd wiis,
 Kus palju waesust, rikkust,
 Sääal suured wabrikud, ja siis,
 Mõnd hirmust forsna pikkust.

Maad suitsu üles ajawad,
 Mõnd korda ööd, kui pääwad,
 Söö killud filmi sajawad
 Kui üles waatma jääwad.

Tööd tehakse jääl auruga,
 Kõik väiksed, nii kaa suured;
 Mis läbi kauwad, waewaga
 Töö raskus, ja mõn'd mured.

Londonis, uhke majades
 Kõik elab rikas sugu.
 A' waeseid, laguund onnides
 Kaa palju, paha lugu!

Kui kiwi meri, on se lin,
 Kus palju rahwast elab,
 Kaa hirmus palju suitsu siin
 Ja kifest, kõik lin kõlab.

See pärast wõtsin mina nõuks,
 Ja läksin linnast wälja,
 Et oma reisi lugu jäuks
 Kaa nääksin põldu, wälja.

Paks udu ilm seal kattis maad,
 Sest nukraks läks mo süda;
 Ma otsin üles sadamad,
 Säääl nii kui lahti söda.

Üks tassib, kannab pakkii siin,
 Ja tõine kirub, wanuub,
 Weel mõnel pää sees möllab wiin,
 Ja tuurab, lonkab, tammub.

Kõik kisa hääled, mühinad
 Ja hirmus müra, kära,
 Ja auru katla wuhinad,
 Mind tüütasid siin ära.

Seepärast läksin ma siit ää,
 Ja jõudsin uude ilma (Amerika)
 Ehk pime öö küll oli kää,
 Ei tulnud und mul silma.

Ma tahtsin näha kallist maad
 Kust rahwas kulda leidnud,
 Ja mitu kää, suur kulla saad
 On tagasi säält tulnud.

Ma ast'sin maale, nägin siin,
 Mõnd linna, nii kui majal;
 Siin kolla töbi rahwa piin,
 Neid niidab sojal ajal.

A' linnad suured, uhked on,
 Ja uulitsad kõik laiad,
 Siin palju rikaid mehi on,
 Kes uudis' järel maiad.

Sest uudist wälja arwawad,
 Siin wanad, kui kaa noored,
 Ja mis naad siin kõik tegewad
 On kunstlikud ja suured.

Suur asja tundja põle ma,
 Ei tohi laita kiita,
 Waid lähen jälle reisima
 Ei raatsi aega wiita.

Mind ootab juba tosfu tük,
 Kes edasi mind kannab,
 Ja ennesest kui pala tük
 Hull auru wälja annab.

Waat! siin on metsad põlised,
 Puud kõrged, pöösad laiad,
 Ja metsas karg' ma tulised,
 Kõik sebra, pühwle karjad.

Siin nägin ma kaa punast meest,
 Kes pää nahka nullib,
 Ja mitu walged ilma seest
 Siit tõise ilma sunnib.

Siit kulda leidis, tõsi see
 Kõik mõni kell läks õnneks,
 Kaa mõni tegi tühja tee,
 Ja jäi siin weel waeseks.

Kui säääl kõik kohad nägin ma,
 Siis läksin Kiina maale;
 Kus nägin pikka müüri kaa,
 Mis kaitseks riigi ra'ale.

Kõik hirmus pik see müür on säääl,
 Kõik wastu wene raja,
 Kui oleks wägew waimu hääl
 Teind selle kiwist aja.

Kõik imeks pannes waatsin ma
 Säääl paksu rahwa kogu,
 Mis kogund sinna elama,
 Suur kirju kune sugu.

Ma tõmmasin kaa piipu säääl,
 Ja oopiumi meksin:
 Oh mähdand wõtaks ilma ääl
 Jäin tuffuma kui rääk'sin.

Ma läksin jälle edasi
 Kus pruunid mehed walwis,
 Du mööda merd, ja randasi
 Küll rööwi pääle walmis.

Säält Indiasse jõudsin ma,
 Kus walmistakse siidi,
 Ta kalli kiwi isamaa,
 Kust teda kangel wiidi.

Säält linnad uhked, templid kaa,
 Kus kiwi kujud seis'wad,
 Müüd sinna ristiusuga
 Ka kirikud jo tõus'wad.

Küll ebausü pimedus
 Siit siis saab äratõtma,
 Kui ristiusu walgustus
 Siin maal saab wõimust wõtma.

Säält Ahwrikasse läksin ma,
 Kus palaw maa kui saun,
 Säält waatsin ringi, nägin kaa
 Mis ma teil ette laun.

Säält elab mustmees, metsa sees,
 Pool halasti ja rumal,
 Ja täie ebausü sees
 Seal sojal päikse kumal.

Siin põhja pool on arwa küll
 Kaa mõned risti usku.
 Naad enamiste täitwad hull,
 Siin muhamedi käsku.

Mind hirmsast päike kõrmetas,
 Nüüd läksin ma seal jälle.
 Kaa haigus mind seal hirmutas
 Ja tegi waewa mulle.

Ma Türgimaale läksin siis,
 Kus uhke sultan elab,
 Tall naisa sada korda wiis,
 U' wiina, tema põlgab.

Sääl jõin ma kohwi majades,
 Ja suitsetasin piipu,
 Siis tõtasin säält ajades,
 Ja jõudsin mäe tipu.

See oli Montenegro maa;
 Sääl wene sugu rahwas,
 Kes mägedes ja orgus ka
 Kül sõdima on wahwas.

Italia, siis tuli säält
 Mull' reisi pääl just ette,
 Nüüd ruttasin ma kõige päält
 Ja sain kaa Rooma kätte.

Waat! see on üks suur wana lin,
 Kes näinud aastatuhand't
 Sääl paawsti maja silmasin,
 Mis ajas põks'ma südant.

Seft selle suure maja sees
 Paawst püha isa kõnnib,
 Ja waewab ennast mure sees,
 Et mõni wastu mõnnib.

Baawst wanast oli wägew mees,
 Weel suurem Kuningaid;
 Ja mitmed hädas, filmad wees,
 Taast wangi pandud said.

Kui alles waates seisin ma
 Siis mulle meele tuli,
 Eks lähen mäge waatama
 Kell' nimi „Weesum“ oli.

Nüüd läksin jälle reisima
 Ja nägin kõrged mäge.
 Mind täitis imestusega
 Kui nägin tule wäge.

Tuld kiwa wiisand oma seest,
 Ta on jo wanast ajast,
 Nüüd suitses aga tasakest,
 Ta oma fraatri rajast.

Reaplis marja wiina jöin
 Ja mõtlesin säääl järel;
 Ja südamest kaa ohkasin
 Küll pattu maal, kui merel.

Sest wanad linnad, kenad maad,
 Italias on näha,
 Säääl elu raskeks tegewad
 Kes tööd ei wiitsi teha.

Säääl rööwlisti on rohkesti,
 Naad teewad palju paha.
 Naad rööwivad säääl julgeste,
 Ja mõtwad töiste raha.

Nüüd mõtlesin, eks lähen ma
Siit jälle parem ära;
Mind võiks ehk paljaks röövida,
Kaa mõni röövli herra.

Nüüd läksin läbi Spania
Kus mehed pardadega.
Sääl põllud kenad metsad kaa
Kõik maa täis mägedega.

Säält hakasin ma kõmpima,
Ja tulin kodu poole
Ja mõtlesin nüüd hoolega
Ma hakkas jälle tööle.

Sest reis mul raha kulutand,
Ja waesemaks mind teinud,
Mis sest, nüüd olen targaks saand,
Ja palju asju näinud.

Kaa tulles nägin Saksamaad,
Kust räägiti hääst elust,
Ei kedagi, naad tegewad
Sääl tööd kui majal ilust.

Ei laiselda sääl küll ei sa,
Ma nägin seda selgest,
Kaa sääl sööb waene waewaga,
Ja rikas hästi kergest.

Ehk wiina marjad kaswawad
Sääl aedis jõe äärdel,
Ja siidi ussid sigiwad
Sääl lõuna poolsil maandel.

Ei siiski parem Gestimaad
 Kaa Saksamaa ei ole:
 Need kes siin seda räägivad,
 Need ise näinud põle.

Nüüd olen jälle tagasi,
 Ja puhkan ennast wälja. — —
 Mul põle enam salmisi
 Nüüd rüüpan hapu kalja!

56. Korsnapühkia ja murjan.

Üks joodik korsnapühkija
 Läks kodu, joonud pääga,
 Et wihma sadas kangeste
 Siis poriseks läks tema tee.
 Tal tuli wastu muda loik,
 See oli talle paha paik;
 Üks asi oli muda sees
 Sääl põigiti ta jalge ees.
 Ta tuihus, kuffus pikali,
 Kest pori auku ninali.
 Tal mudast wastu hüüdis hääl:
 „Hää terwis wennake, kes sääl?“
 Ta waatas, nägi moora mees
 Ta kõrwas pikal muda sees;
 Kes nii kui taagi, püsti end
 Kül katsus ajada, ei wöind.
 Siis süda temal fargas täis,

Ta söimas: „sina pagan, weis,
 Mind tohid wennaks nimeta,
 Kes ristiniimene ma!“
 Kui mustmees seda aru sai
 Et tahma herra kurjaks jäi,
 Siis edasi ta hirvitas
 Mis üle tõine vihastas:
 „Sa oled järel tehtud moor,
 Sa selle seisuses veel noor
 Seepärast seda alwaks pääd,
 Ja ennast uhkeks, suureks jääd;
 Me' pitali siin pori sees
 Ei üks, kui tõine parem mees.
 Kui ja ehk seda veel ei teaks,
 Me' oleme, ja jääme seaks.“

57. Metsa kiitus.

Mul südant täidab röömuga,
 Kui metsa lähen kõndima,
 Kül lille lõhn, ja linnu laul,
 Kui mõlemad veel ühel nõul
 Mind wõtwad röömusta.

Kui minul mure pääwad lääs
 Ja rasked mõtted südames;
 Kus leian maialt lahutust?
 Kui roheline lepikust,
 Kus selge tuule õhk.

Moost kurwad mõtted lähvad siis
 Kui kõrva kostab löu wiis,
 Kui põllu kohal lööritab
 Ja lauluga mind teretab,
 Siis kiitust täis mo keel.

See poole, kes kõik armsaste,
 Mo ümber loond ja lahkeste,
 Kes ööpikud, ja lõukest löi,
 Ja mulle seega röömu tõi,
 Ja rohelisted pund.

Käin lepikus, ehk kuusikus,
 Siis röömu laul mul ikka suus,
 Kui lähen kottu murega,
 Säält tulen kodu rahuga,
 Mind loomus röömustab.

Seepärast ütlen ma veel kord
 Ja kiidan metsa mitmed wõrd:
 „Kes tahab rahuliku meelt
 See mingi metsa kõige päält,
 Ja jätku mure sinna!“

58. Õlut.

Paulge wennad,
 Olge röömsad,
 Et meil kaunist õlut on,
 Kenast hüüdwad
 Kandle keeled,
 Röömu kingib ölle kan.

Wist on tösi;
 Röönu=mesi
 Du see roosi karwa märg!
 Kes sind pruugib
 Õlle kruusist,
 Röömsaks jääb fell' elu järg.

Riid ja tüli,
 Batu wili,
 Olgu kangel meie sääst;
 Zooge röömsast,
 Wäga armsast
 Paultgem: kõik lääb korda hääst.

Klaasi põhjast,
 Mis teen tühjaks,
 Rööm mull' wastu naerab säääl.
 Naesekene
 Armu nõuga
 Ümber kaela hakkab weel.

* * *

Möldre Madis,
 Kooli Tõnis
 Seda armu tunda saand;
 Saatis elu
 Muret, walu, —
 Õlle kan siis röömustand.

28. 7.

59. Talu peremees.

Ma olen auuväärt talumees
 Ja toidan ennast põllu tööst,
 Ei ole uhkust minu sees,
 Waid wagadus mo südames.

Ma olen tööle hoolesik
 Ja täidan oma kohust kõik,
 Ei seia maale ole küll
 Veel kuskilt süüdkä tehtud mul!

Mo hoone on jo korra pääl,
 Mo sulasel, kui minu meel,
 Mo naene ning mo neitsit kaa
 Kõik majas häästi tegewad.

Mo kääs on uelja pääwa maa,
 See tahab hoolt ning muret kaa.
 Mo külm, hein, leikus ning kõik ta
 Saab para'l ajal tehtud kaa.

Kui hõlpsast' ütleb mõni mees:
 „Ma olen maja peremees!“
 Ei ole peremees weel poolt,
 Küll puundub peremehe hoolt.

Kolm hoost on minul kodu töös,
 Ning kolm on mõisa orjuses;
 Neist warjust, mis ma kaswatan,
 Ma pärast jälle abi saan.

Ka tõisa maja lojukäid,
 Neid kaswatan ma omal kõik;

Mo lehma, lambid, sigugi
 On kaunis kari minule.

Kui juhtub, et põld äpardab,
 Et kassinam on wilja saak:
 Ma loodan siiski selle pääl,
 Kes kõik maailma üles pääb.

Ta salvest saab mul wilja küll,
 Eht seekord küll on wähe mul.
 Ei tule see mo laiskusest,
 See tuli Looja armu kääst.

Nii jutustas mul waga mees,
 Üks hää ning hoolas peremees:
 „Ei weerew kivi sammalda,
 Ei liigutaw puu haljenda.“

Õpetus.

Küül mõni arwab eneses:
 Kes tääh, mis on wagadus,
 Et temast nenda alati
 Kõik inimesed kuulewad.

Ma pään jellel' kostma küll:
 Kas kurjusest on kasu sul,
 Et sina teda keelmata
 So majas lased elada.

Sul kurjus majas tõrwa piit,
 Mul wagadus on saia päts;
 So kurjus sind kaa hukatab,
 Mo wagadus mull' õnneks saab.

60. Külvaja.

Nüüd põld on hästi haritud,
 Ning seeme mulda külwatud.
 So hooleks, looja, jäägu ta,
 Kes ilma üles pidaja.

Sa võid kül hästi talita,
 Et teri täis saab vilja pää;
 Nii furnud kui nüüd näitab põld,
 Võib wili kaswa mitmed wörd.

Kül pea sooja wihma pääl
 Võib oras olla ülewel,
 Ning tunnistab leht lehega,
 Et helde isa eled sa.

Oh kaitse minu wiljufest
 Kaa kahjuliku ilma eest,
 Laf' pöuda, rahet, maru tuult
 Sa, mööda miina tema poolt.

61. Cesti isamaast.

Kiitust, kena juttu kuulda
 Soowin Cesti isamaast.
 Säääl on mönda Cesti wenda,
 Mönda Cesti neiufest.

Säääl on mönda orgu, mäge,
 Mönda kena hallikast,
 Mönda järwe, mönda jöge,
 Mönda kasemetsjakest.

Sääl on põllud, sääl on wäljad,
 Kui kaa kenad heinamaad;
 Jöed, aasad kenad, haljad,
 Dits'wad walged tomingad.

Gestimaa on üle kõige,
 Üle kõige ilma pääl,
 Kes ei tunne, see on söge,
 Mõistmata ja nöder weel.

Gestimaa on leiba jaada
 Omadel ja wöörastel;
 Ehk küll säält ei leita kulda,
 Siiski armas kõigitel.

Kui üks kallis kivi kroonis
 Paistis wana Gestimaa;
 Maksis werd kaa meeste soonis,
 Enne kui sai kütke ta.

Nüüd on tõtnud ja on täitnud
 Ülemad ja alamad.
 Würstid, krahwid ta pääl sõitnud,
 Rikkaks saanud mõlemad.

Iga aasta hüüdis kagu:
 Waene wang, et oota weel!
 Pea kaub orja nägu,
 Pea öiskab sinu keel.

Kaua oled kannatanud,
 Kaua raskeid koormad kann'd.
 Sumal on sull' kindlust annud,
 Issand wiimaks lunastand. —

Kõis on katki, fina lahti
 Oled nüüd, oh Eestimaa!
 Pea kalliks selle ehti:
 Waba ja, so lapsed kaa.

Wabadus — et pää meeles,
 Walgust nõuab wabadus;
 Oled waba, ärka üles,
 Jäägu tuimus, pimedus. —

J. A. A.

62. Igatsemine isamaa järel.

Kui mul maa pääl, tiiru oleks loodud,
 Tendaks kalli maale tagasi.
 Kust ma juhtumiste läbi toodud
 Käima, mööda wöeraid radasi. —

Wöeral maal, ja elad minu meeles
 Eesti maa, kui kuldse tähtega.
 Riituses ja kõlad minu keeles,
 Mõtlen so pääl igatsusega.

Sinu pinnal, olen elu algand,
 Sinu sees, ma suureks kaswanud;
 Sinu waenlasi, ma ikka olen põlgan'd,
 Sinu sõbradega hõiskanud. —

Aga nüüd ma olen sinust lahkund,
 Igatsen so järel wöeral maal.
 Siiski! süda ära ole kohkund!
 Ehk saan käia, weel so pühal ra'al.

Ma siin ümber piir'tud wöerast rahwast,
 Wöeral maal ja wöera keele sees
 Ei ma mötle, paljalt so pääl kehwasst,
 Waid ja raiutud mul siidames.

Millal tuleb tund, et saan sind näha,
 Minu armastatud Isamaa;
 Gestimaa ja oled mulle püha,
 Seni kui siit ilmast lahkun ma!

63. Jumalaga.

Jumalaga sõbrad tutt'wad!
 Salmikud jo otša ruti'wad.
 Wõtke hääks, mis ma teil saatnud.
 Kui te' ramatusse waatnud,
 Ja mönd salmi kimpu leidnud;
 Keda ma teil kokku hoidnud;
 Ja naad on teil meelepärast; —
 Ei ma hooli teiste kärast,
 Siis küll wöttan waewaks kätte,
 Kannan tei'sa, weel tei' ette. —
 Kui siin sees te' nääte wiga,
 Palun andeks anda seda.
 Noh, nüüd jään, siis jumalaga!
 Auusa laulu sõbradega. —

Zuhataja.

Nr.		Lehekülj.
1.	Teretus	3
2.	Truuse peegel	4
3.	Minu soowimised	5
4.	Ribuwitsa bis	6
5.	Teadaandmine	7
6.	Tantsule kutsumine	9
7.	Pulma laul	10
8.	Pruudi tantsimine	11
9.	Pulma mäng	12
10.	Krahw ja lambrine	13
11.	Raks soowimist	14
12.	Õnnetu noorik	15
13.	Truu kuni surmani	19
14.	Ritteri truus oma pruudi vastu	22
15.	Krahwist ära aetud pruut	23
16.	Pruudi kiitus	25
17.	Pruudi truus ja wisadus	26
18.	Maria	27
19.	Mo pruut elagu	27
20.	Pruudi auustus	28
21.	Peigmehe noor armastus	28
22.	Pruudi ja peigmehe armastuse kõne	29

Nr.		Lehekülg.
23.	Rosimine	32
24.	Armastus	33
25.	Igatsemine	33
26.	Pruudi järel igatsemine	34
27.	Kustase kiri oma armastud Leenale	37
28.	Wilhelmine	38
29.	Pruudi arm	39
30.	Jäägre pruut	40
31.	Pilla	41
32.	Wangis	44
33.	Kõwa siidamega neiu	45
34.	Wana poisi ohkamine	46
35.	Jumalaga jätmise laul pruudiga	47
36.	Soldati Jumalaga jätmine	48
37.	Wahimehe laul	49
38.	Nefruti laul	50
39.	Soldati Jummalaga jätmine	51
40.	Surnu aedas	52
41.	Hobune ja sõamees	53
42.	Wene sõa laul	55
43.	Kewade laul	56
44.	Meremehe laul	58
45.	Laewamehe jumalaga jätmine oma pruudiga	60
46.	Meri	61
47.	Torm mere pääl	62
48.	Mere pääl	65
49.	Meremehe kiitus	67
50.	Ranna rahwas	68
51.	Mäf	69

Nr.		Lehekülg.
52.	Õo mere pääl	71
53.	Näki pruut	73
54.	Õhtu mere pääl	74
55.	Geetlase reisi laul ümber maailma	74
56.	Korsnapühkja ja murjan	83
57.	Metsja kiitus	84
58.	Õlut	85
59.	Talu peremees	87
60.	Külmaja	89
61.	Geesti isamaast	89
62.	Igatsemine isamaa järel	91
63.	Jumalaga	92

Gind 20 kop.